

ЩО НЕ ДЕНЬ, ТО ЗАПИТАННЯ — НЕЛЕГКА РІЧ ВИХОВАННЯ!

Галина ДЖЕМУЛА, вчитель-методист,
вчителька початкових класів, редакторка журналу
“Учитель початкової школи”, м. Київ

Шкільне життя сповнене ситуацій, які потребують швидкого розв’язання, яке до того ж має запам’ятатися дітям — тільки у такому разі можна запобігти їх повторенню. Аби рішення не звучало як моралізаторство, спробуйте перетворити його на жарт. Легкий і водночас повчальний підсумок задіює емоції дитини, що значно підвищує ефективність зроблених висновків і закріплює моделі бажаної поведінки.

ПЕРШИЙ — ОСТАННІЙ

Учні шикуються по двоє, аби без пригод пройти коридором чи перейти дорогу. Як завжди, починається суперечка: “Ми стоїмо першими!” — “Ні, ми це місце перші зайняли!” Коли ще навіть не збираємося йти в їдальню, уже чути: “Ти, Ромо, йди мий руки, а я поки перше місце займу”.

Це дрібниці, але з часом вони починають набридати і... тривожити. Хочеться змінити ситуацію.

— Поговорімо, чому багато хто з вас хоче стояти у першій парі.

— Хто з вас хотів би завжди ходити у першій парі?

Зазвичай майже всі піднімають руку.

— А що легше: першому розв’язати задачу, першому пробігти дистанцію, прибрати в кабінеті чи... стати у стрій?

Відповідь очевидна.

— То що, будемо всі ставати в першу пару колони?

Діти сміються — це буде великий безлад.

— Однак бути попереду треба неодмінно! Кожній людині, юній і дорослій, конче треба прагнути стати першою! Але питання — у чому? В опануванні скрипки чи плюванні на дальність? У вирощуванні квітів на підвіконні чи колошмаченні клумб м’ячем?

Учні висловлюють припущення, у чому важливо бути першим.

— До слова, я вважаю, що в строю найважливіше бути останніми. Чому?

Діти задумуються, згадують, що останні стежать, аби стрій не розтягувався, піднімають руку, аби показати його кінець тощо. Гуртом приймають рішення повчитися ходити всередині й у кінці строю.

— Покажу один фокус. Шикуйтеся.

Діти шикуються у напрямку руху.

— Виконайте команду “Кругом!”

Діти розвертаються. Перші стають останніми.

— А тепер рушаймо. І не забудьте, що ми вчимося ходити всередині й у кінці строю. І ще підніміть руку ті, з ким не буде розмов про те, де його місце у строю.

“ВИЩИЙ” НА ДВІ ГОЛОВИ

У класі завжди є кілька дітей невисокого зросту. І, на жаль, знаходяться ті, хто насміхається з них. Конфлікт часом переростає в бійку. Тут годилося б спокійно мовити: “Так, я справді невисокий. І що далі?” або “Я справді невисокий, але мені так комфортно”. Тоді ображальнику нічого й сказати. На допомогу приходить учитель.

— Чи є зріст людини якоюсь перевагою? Чи може людина тільки завдяки зросту бути успішнішою?

Діти навряд чи пригадають когось успішного тільки завдяки зросту навіть серед спортсменів.

— Які причини тоді високому ображати нижчу від нього людину? Чорнявому русявого? Тому, хто у футболці — того, хто в сорочці?

На думку дітей, це відбувається через бажання зробити комусь боляче і порадіти з того. Це називається злорадством, зловтіхою.

— Чи дитина, що має таку рису характеру, здогадується, що не тільки в неї є почуття? Що почуття і бажання, щоб її приймали такою, як вона є, любили, цінували, має кожна людина?

Діти нестримні у висловлюваннях з цього приводу.

— Як ви гадаєте, чи дитина, яка ображала інших, матиме сміливість реалізувати власні задуми

Поспішайте передплатити “Учитель початкової школи” на 2020 рік

Заощадьте до **20%** — оформіть передплату
на сайті upsh.com.ua

Відкрийте дітям світ разом із журналами
“УПШ” та “Джміль”

Індекси для передплати
на пошті:

89869 журнал “УПШ”

68604 комплект “УПШ” + “Джміль”

Якщо маєте запитання,
телефонуйте:
067-504-50-22,
або звертайтеся на e-mail:
books@dvsvit.com.ua

